

044. Bijbelstudie over Romeinen 7

DOOD VOOR DE WET - WELKE WET?

Deel 1: Romeinen 7:1-12

In deze bijbelstudie zullen wij één van de bijbelgedeelten nader onderzoeken, die reeds door de eeuwen heen het meest gebruikt worden om daarmee aan te tonen dat de nieuwtestamentische gelovigen vrij zijn van de Wet en niet meer verplicht zijn om deze te gehoorzamen: het zevende hoofdstuk van de brief die Rav Sha'ul geschreven heeft aan de Messiasbelijdende gemeente te Rome, beter bekend als de brief van Paulus aan de Romeinen. Het is een moeilijk gedeelte en om dit hoofdstuk goed te kunnen begrijpen moeten we ons steeds voor ogen houden dat de gelovigen van alle eeuwen te maken hebben met verschillende wetten, namelijk o.a. de wetten van G'd, de wetten van de geestelijke leiders, de wetten van de overheid en de wetten van de natuur. Als Sha'ul het in zijn brieven dus heeft over de wet, dan moeten we goed in de gaten houden over welke wet hij het op dat moment heeft. Wij zullen derhalve dit bijbelgedeelte zeer nauwkeurig vers voor vers gaan bestuderen. De samenstellers van de NBG-vertaling hebben hoofdstuk zeven opgesplitst in tweeën en beide delen voorzien van een tussenkop, te weten vers 1 t/m 12: *“De betekenis der wet”* en vers 13 t/m 26: *“Strijd van wet en zonde”*. Ik ga daarin mee en zal mijn bijbelstudie over Romeinen 7 eveneens opsplitsen in twee delen.

De betekenis der wet

Vers 1-3: *“Of weet jij niet, broeders, (ik spreek immers tot wie de wet kennen) dat de wet heerschappij voert over de mens, zolang hij leeft? Want de gehuwde vrouw is door de wet aan haar man gebonden, zolang deze leeft; wanneer echter de man sterft, is zij ontslagen van de wet, die haar aan die man bond. Zo zal zij dan, indien zij bij het leven van haar man een ander tot man neemt, echtbreekster heten; wanneer echter de man sterft, is zij vrij van de wet, zodat zij geen echtbreekster is, indien zij zich aan een andere man geeft.”*

Ik denk dat Sha'ul zich hiermee tot zijn Joodse broeders richt (hen die de wet kennen), want zij groeiden immers op met het bestuderen van de Tora. Zijn Joodse broeders hadden daardoor een stevigere greep op de jurisdictie van een wet dan de wetteloze Goyim die tot geloof zijn gekomen. Hij heeft het hier echter niet zozeer over de Tora, maar over de wet in het algemeen, want ook de burgerlijke wet veroordeelt bigamie. Toegegeven, er zijn ook landen die het huwelijk van een man met meerdere vrouwen wettelijk toestaan, maar nooit andersom! Ik ken geen enkel land waar een vrouw tegelijkertijd met twee mannen gehuwd mag zijn. Sha'ul doet hiermee dus een beroep op ons redelijk denken, dat wij niet met twee mensen tegelijk gehuwd kunnen zijn ofwel dat wij niet twee heren kunnen dienen! Het verwijst terug naar: *„Kiest dan heden wie jij dienen zult”* (יְהוֹשׁוּעַ יְהוֹשׁוּעַ) [Jozua] 24:15. De noodzakelijkheid om eerst vrij te zijn van de ene relatie voordat men aan een andere kan beginnen is niet uniek aan de Tora, maar is eigenlijk een algemeen principe. Sha'ul wijst erop dat zijn broeders die de Tora kennen dit principe gemakkelijk zouden moeten begrijpen. De belangrijkste vragen, die wij bij het lezen van deze drie verzen moeten stellen zijn de volgende: wie is de man, die in vers 2 gestorven is, wie is de vrouw, die zich in vers 3 aan een andere man geeft en wie is die andere man? In het bijbelcommentaar van Matthew Henry, dat ook in Nederland decennia lang verplichte lectuur was bij de predikantenopleiding, lezen wij het volgende: *“Ons eerste huwelijk was met de wet, hetwelk volgens de wetten van het huwelijk alleen duurde zolang de wet leefde.”* Henry gaat zelfs zo ver om te beweren: *“Zo waren wij uitgehuwelijkt aan de wet.”* Hij gaat verder: *“De dood is het einde der wet. - Wij hebben met de wet niets meer uitstaan; onze verplichting tegenover haar als echtgenoot is vernietigd, want ze is waardeloos geworden. – Ons tweede huwelijk is met Christus.”* Volgens Henry zijn wij dus de vrouw en was de Tora onze eerste echtgenoot, die nu dood is, en omdat de Tora gestorven is zijn wij nu vrij om te trouwen met onze Verlosser. Deze uitleg klopt echter van achter naar voren niet! Ten eerste kan de Tora niet gestorven zijn, want in Matthëus 5:17-19 en in Lucas 16:17 zegt Yeshua zelf, dat er niet één jota of één tittel van de Tora zal vergaan voordat de hemel en de aarde zullen vergaan. Wel, de hemel en de

aarde zijn nog niet vergaan en de Tora evenmin! De Tora kan dus niet gestorven zijn. Maar dat is nog niet alles. Henry schrijft verder: *“Wij zijn gehuwd aan Christus. De dag van ons geloven was de dag van onze huwelijksverbintenis met de Here Jezus.”* Ook dit klopt helemaal niet, want de Bruiloft des Lams moet immers nog plaats vinden (zie Openbaring 19:6-10), maar Henry gaat echt faliekant de fout in door zijn volgende bewering: *“Wij zijn uitgehuwelijkt aan de verrezen, verhoogde Jezus, een zeer eervol huwelijk.”* Deze bewering slaat helemaal de plank mis, wat een uithuwelijking gebeurt altijd onder dwang, terwijl onze relatie met onze hemelse Bruidegom op ware liefde en een vrijwillige keuze berust. Bovendien is het sowieso onzinnig te zeggen dat de Tora onze eerste echtgenoot was en dat wij door zijn overlijden vrij zijn om te trouwen met Yeshua. Als dat daadwerkelijk zo zou zijn, dan zou de tweede echtgenoot namelijk identiek zijn aan de eerste, want Yeshua is immers de vleesgeworden Tora. Nee, die eerste echtgenoot moet dus iemand anders zijn. Laten we daarom voor de duidelijkheid deze eerste drie verzen uit Romeinen 7 ook eens in de vertaling van “Het Boek” lezen: *“Broeders, ik spreek toch tegen mensen die de wet kennen. Dan moet u ook weten - net zo goed als ik - dat de wet alleen iets over ons te zeggen heeft zolang wij leven. Laten wij het voorbeeld nemen van een getrouwde vrouw. Zolang haar man leeft, is zij voor de wet aan hem gebonden. Maar als haar man sterft, geldt die wet voor haar niet meer. Als zij daarna met een andere man trouwt, is daar niets op tegen. Maar als zij gemeenschap met een andere man heeft terwijl haar eigen man nog leeft, maakt zij zich schuldig aan overspel.”* Sha’ul verklaart in deze vertaling heel eenvoudig maar toch duidelijk: *“Laten wij het voorbeeld nemen van een getrouwde vrouw.”* Een voorbeeld! Het gaat in deze drie verzen slechts om een voorbeeld, niet om een concrete invulling. Sha’ul schrijft hier niet dat de echtgenoot daadwerkelijk gestorven is, maar hij heeft het slechts over het hypothetische geval van: Stel dat... Hij gebruikt hier de wetten omtrent het huwelijk slechts als voorbeeld hoewel het uiteraard zonder meer ook mogelijk is om dit voorbeeld rechtstreeks op onze relatie met de Eeuwige toe te passen zoals dat ook elders in de Bijbel gedaan wordt. Evenals de burgerlijke wet het overspel in het algemeen verbiedt, zo ziet G’ds Wet er op toe dat we geen geestelijk overspel plegen door te zondigen, want als de bruid een beeld is van G’ds volk, dan is de Bruidegom die wij spoedig verwachten nog steeds in leven, Hij is immers de Levende G’d! Sha’ul schrijft dat de getrouwde vrouw vrij is van de wet wanneer haar man sterft, maar onze hemelse Bruidegom is niet dood, Hij leeft! En daarom kan de gemeente niet vrij zijn van Zijn Wet, wat helaas wel vaak wordt verkondigd, want de Tora is namelijk de huwelijksakte! Het niet willen aanvaarden van deze huwelijksakte door het afwijzen en overtreden van de Tora staat dus gelijk aan geestelijk overspel! Laten we dit goed beseffen!

Vers 4: *“Bijgevolg, mijn broeders, zijt ook gij dood voor de wet door het lichaam van de Mashiach om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is, opdat wij G’de vrucht zouden dragen.”*

Nu wordt Sha’ul wat specifiek. Terwijl hij zijn betoog opende met een algemeen voorbeeld van een huwelijk, past hij de situatie nu toe op de gelovigen in Yeshua. In de vorige verzen had hij het er namelijk over dat de echtgenoot gestorven is en dat door zijn dood de wetsbepalingen die zijn vrouw aan hem gebonden hadden, zijn opgeheven en de weduwe daardoor vrij is om opnieuw te mogen trouwen, een nieuwe relatie te mogen beginnen. In vers 4 daarentegen is het de bruid, de gemeenschap der gelovigen, die gestorven is en door haar dood en opstanding vrij is om een nieuwe relatie aan te gaan, namelijk een relatie met Yeshua. Maar als de Mashiach de nieuwe bruidegom is, dan moet de bruid derhalve een eerdere relatie gehad hebben, die door het sterven van de oude mens beëindigd is. Met wie had zij deze eerdere relatie? Niet met de Tora, want daar hadden we het zojuist uitvoerig over gehad, en ook niet met de Mashiach, want met Hem is zij juist de nieuwe relatie aangegaan. Dus wiens eigendom was zij dan eerst? Eigenlijk blijft er maar één over, want het lijkt mij voor de hand liggend dat het niemand anders kan zijn dan G’ds tegenstander! Toch gezien het feit dat deze nog niet gestorven is, maar nog steeds springlevend de mensheid terroriseert, kan onze relatie met hem alleen maar verbroken worden door onze eigen dood. De wet aangaande het huwelijk is namelijk slechts bindend tot de dood van één der beide partners en langer niet. Daarom moeten wij voor de wet die ons aan G’ds tegenstander gebonden heeft, eerst gestorven zijn voordat wij een relatie met Yeshua kunnen aangaan. Maar welke wet wordt hier door Sha’ul bedoeld? De Tora? Dat wil men ons weliswaar reeds eeuwenlang wijsmaken, maar dat kan helemaal niet! De wet waardoor de zondige mens eerst het eigendom was van de boze, kan echt niet dezelfde wet zijn waardoor

de uit de doden opgewekte mens nu toebehoort aan G'd. Het moet dus een hele andere wet zijn. Als Sha'ul in vers 4 schrijft, dat wij dood moeten zijn voor de wet om een relatie met Yeshua aan te kunnen gaan, dan kan hij daarmee beslist niet de Tora bedoelen, want anders zou hij niet alleen zichzelf, maar vooral ook de Eeuwige tegenspreken. Ware gelovigen kunnen immers nooit dood zijn voor de Tora, want er staat geschreven: *“Mijn verordeningen zult gij volbrengen en Mijn inzettingen in acht nemen en daarnaar wandelen: Ik ben de Eeuwige uw G'd. Ja, gij zult Mijn inzettingen en Mijn verordeningen in acht nemen; **de mens die ze doet, zal daardoor leven!**”* (ויקרא Vayiq'ra [Leviticus] 18:5, zie ook נחמיה N'chem'ya [Nehemia] 9:29 en יחזקאל Yechez'q'el [Ezechiël] 18:9). Yeshua zelf heeft gezegd: *“Indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden!”* (מתתיהו Matit'yahu [Mattheüs 19:17]). De Bijbel leert ons dus: wie de Tora in acht neemt zal daardoor leven! Men kan alleen maar dood zijn voor G'ds Wet als men Zijn verordeningen en inzettingen juist niet in acht neemt, maar het spreekt voor zich dat men dan ook niet het eigendom kan zijn van Yeshua en zeer zeker ook geen vruchten kan dragen voor G'd. En toch vertalen de samenstellers van Het Boek vers 4 evengoed als volgt: *“Broeders, zo bent u niet meer gebonden aan **de Joodse wet**. Want toen Christus stierf, bent u met Hem gestorven. Voor de wet bestaat u niet meer. Nu behoort u toe aan iemand anders, aan Christus Die uit de dood is opgestaan. En hierdoor kunnen wij voor G'd een vruchtbaar leven leiden.”* Ziet u dat deze “vertaling” van vers 4 van voor en achter niet klopt? Door gebruikmaking van de term “Joodse wet”, die in de oorspronkelijke grondtekst helemaal niet voorkomt, presenteren de “vertalers” van Het Boek hun eigen interpretatie als feit. Maar deze versie loopt op vele punten mank. Ten eerste gaan zij er automatisch van uit dat Paulus hier de Tora bedoelde, terwijl wij zojuist hebben gezien dat dit helemaal niet kan. Ten tweede noemen zij de Tora de “Joodse wet” om daarmee te benadrukken dat de christenen daar niets mee te maken hebben, wat eveneens een gevaarlijke vergissing is. Ten derde schrijven zij dat wij voor die wet niet meer bestaan en als gevolg daarvan blijkbaar ook alles mogen doen wat G'd in Zijn Wet verboden heeft. Vandaar dat veel christenen zonder gewetensbezwaren paling, garnalen en varkensvlees eten. Ten vierde schrijven zij dat wij nu aan iemand anders, namelijk aan Christus, toebehoren omdat wij niet meer gebonden zijn aan de Joodse Wet. Aan wie behoorden wij voorheen dan wel toe, toen we zoals zij schrijven nog wel aan de Joodse Wet gebonden waren? Aan de Rebbe Menachem Schneersohn soms? Natuurlijk niet! Deze foutieve “vertaling” van vers 4 is dus zeer misleidend, maar vertolkt wel de gedachtegang van talrijke geestelijke leiders en deze gedachtegang vinden wij ook terug in de diverse commentaren van de Studiebijbel, die evenals de commentaren van Matthew Henry bij de predikantenopleiding gebruikt worden. Hier lezen wij o.a. dat de gelovigen door hun gemeenschap met Christus buiten het bereik van de Tora gebracht zijn. Paradoxer kan het eigenlijk niet. Hoe kunnen wij door onze gemeenschap met G'ds Zoon buiten het bereik gebracht zijn van G'ds Wet? Het is juist andersom: hoe kunnen wij een relatie met Yeshua hebben zonder de Tora van Zijn Vader? De sleutel tot het juiste begrip van vers 4 moet derhalve de identificatie zijn van de wet die ons gebonden heeft aan de boze totdat wij door het sterven aan onszelf de nieuwe verbintenis met Yeshua aan konden gaan. Het is duidelijk dat de term „wet“ in vers 4 niet verwijst naar de twee wetten die in vers 1 en 2 worden vermeld, te weten de “wet die de broeders kennen”, dus de Tora, en “de wet van het algemeen principe dat men eerst vrij moet zijn van de ene verhouding voordat men aan een andere kan beginnen”. De eerste hebben we reeds uitgebreid besproken en de tweede is niets anders dan het gezonde verstand. In beide gevallen hoeft de vrouw niet te sterven om te mogen hertrouwen. Het zou niet eens kunnen, want als je dood bent houdt het op. Dan ben je dood, punt uit! Laat ik het even cru zeggen: niemand gaat trouwen met een overledene! Het gaat hier in dit tekstgedeelte dus niet om de lichamelijke dood, maar om een geestelijke en daarom kan het hier ook alleen maar om een geestelijke wet gaan en niet om een juridische. Laten we deze tekst daarom nog een keer lezen: *“Bijgevolg, mijn broeders, zijt ook gij dood voor de wet door het lichaam van de Mashiach om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is, opdat wij G'de vrucht zouden dragen.”* Wat valt u hierbij op? Ik denk dat het meteen een stuk duidelijker wordt als we dit vers uit hoofdstuk 7 vergelijken met de verzen 3-11 uit hoofdstuk 6: *“Of weet gij niet, dat wij allen, die in de Mashiach Yeshua gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk de Mashiach uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood, zullen wij*

het ook zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn opstanding; dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn; want wie gestorven is, is rehtens vrij van de zonde. Indien wij dan met de Mashiach gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven, daar wij weten, dat de Mashiach, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem. Want wat Zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat Zijn leven betreft, leeft Hij voor G'd. Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wel dood zijt voor de zonde, maar levend voor G'd in de Mashiach Yeshua." Ziet u wat ik bedoel? Voor wie zijn wij dood? Voor de zonde! Voor welke wet zijn wij dood? Nu kan het echt niet meer moeilijk zijn om deze vraag te beantwoorden. Sha'ul identificeert deze specifieke wet later in de verzen 23 en 25 van hoofdstuk 7 en in vers 2 van hoofdstuk 8 als de „wet der zonde". Wij moeten dus dood zijn voor de wet der zonde om juridisch vrij te zijn om een relatie met Yeshua aan te gaan. Eigenlijk zou het toch heel simpel moeten zijn om tot deze conclusie te komen als men de hoofdstukken 6 t/m 8 achter elkaar leest, want daar wordt heel duidelijk uitgelegd, dat wij dood zijn voor de wet der zonde en niet voor de wet van G'd, en toch wordt vers 4 van hoofdstuk 7 reeds eeuwenlang verkeerd uitgelegd en daarmee de Tora in een kwaad daglicht gesteld met het gevolg dat talrijke christenen G'ds Wet als iets negatiefs zien. Maar we gaan verder met het bestuderen van de volgende vers.

Vers 5: “Want toen wij in het vlees waren, werkten de zondige hartstochten, die door de wet geprikkeld worden, in onze leden, om voor de dood vrucht te dragen;”

Hier plaatst Sha'ul beide wetten tegenover elkaar: de wet der zonde en de wet van G'd. De wet der zonde is onze vleselijke aard, de inwendige mens, die tegen de wet van G'd rebelleert en de dood brengt. De fout ligt dus duidelijk niet in de Tora maar in de wet van zonde. Laten wij deze beide wetten alsjeblieft niet met elkaar verwarren. In vers 4 schreef Sha'ul dat wij voor de Eeuwige vrucht dragen als wij Yeshua toebehoren, maar nu schrijft hij in vers 5, dat wij voor de dood vrucht droegen toen wij nog in het vlees waren. Zijn wij dan nu niet meer in het vlees, maar door onze bekering geestelijke wezens geworden? Ja en nee zou ik zeggen. Enerzijds zijn wij nog in het vlees zolang wij nog geen verheerlijkt lichaam, maar een sterfelijk lichaam van vlees en bloed hebben, maar anderzijds zijn wij niet meer in het vlees als G'ds Geest in ons woont en wij ons niet meer door onze vleselijke aard laten overheersen. Wij moeten nu leren luisteren naar de Geest die in ons woont en niet naar de oude Adam in ons. Sha'ul heeft het over de zondige hartstochten, die door de Tora geprikkeld worden. Wat bedoelt hij daarmee? Ik denk dat iedereen die kinderen heeft, eigenlijk meteen zou moeten snappen wat hij hiermee wil zeggen. Heeft u uw zoon of dochter wel eens iets verboden? Ja? En wat gebeurde er dan? Was uw kind echt altijd gehoorzaam? Zo ja, dan bent u een gezegend mens en mag u G'd op de knieën danken voor zo een bijzonder kind. Over het algemeen gebeurt namelijk precies het tegenovergestelde: óf het kind zegt: “Ja mama, ik zal het niet doen” en doet het vervolgens toch, óf het kind komt gewoon openlijk tegen dat verbod in opstand. Waarom? Omdat het reeds van kleins af in de natuurlijke aard van de mens zit. Juist als je tegen een peuter of kleuter zegt dat hij ergens vanaf moet blijven kan je erop wachten dat hij er wel aan gaan zitten. Dit principe is al zo oud als de mensheid: Adam en Chava [Eva] hadden alle vruchten van het Paradijs ter beschikking, maar juist de verboden vrucht vonden ze een lust voor het oog en begeerlijk om er in te happen, wat ze helaas dan ook wel deden. Zonder het verbod zouden ze wellicht niet eens naar gekeken hebben. Sha'ul schrijft, dat de zondige hartstochten in onze leden, die door de Tora aangewakkerd worden, voor de dood vrucht dragen, en in het geval van Adam en Chava leidde de vrucht ook daadwerkelijk tot de dood, want ze raakten daardoor hun onsterfelijkheid kwijt omdat ze het verbod overtreden hadden. Als het verbod er niet was dan zou er ook geen overtreding plaatsgevonden hebben. Betekent dit nu dat het verbod niet deugt? Geenszins! De Eeuwige weet waarom Hij het verboden heeft, maar Hij geeft ons ook de nadrukkelijke opdracht tot zelfbeheersing, en dat is ook voor bekeerde mensen of misschien juist voor bekeerde mensen soms heel erg moeilijk. Maar gelukkig heeft Adonai ons Ruach haQodesh [de Heilige Geest] gegeven om ons daarbij te helpen en uiteindelijk de overwinning te behalen. Ik heb het reeds gezegd dat we voor een beter begrip van Romeinen 7 zowel het hoofdstuk dat eraan voorafgaat alsook het hoofdstuk dat erop volgt moeten raadplegen. Laten wij derhalve dus ook Romeinen 8:2-14 even aandachtig lezen en tot ons door laten dringen: “Want de wet van de Geest des levens heeft u in Mashiach Yeshua vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods

(u ziet hier duidelijk dat er sprake is van diverse, tegenovergestelde wetten). *Want wat de Tora niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees; G'd heeft, door Zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, opdat de eis der Tora vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest. Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest. Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede. Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen G'd; want het onderwerpt zich niet aan de wet G'ds; trouwens, het kan dat ook niet: zij, die in het vlees zijn, kunnen G'd niet behagen. Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest G'ds in u woont. Indien iemand echter de Geest van de Mashiach niet heeft, die behoort Hem niet toe. Indien de Mashiach in u is, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid. En indien de Geest van Hem, die Yeshua uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Mashiach Yeshua uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, die in u woont. Derhalve, broeders, zijn wij schuldenaars, maar niet van het vlees, om naar het vlees te leven. Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doot, zult gij leven. Want allen, die door de Geest G'ds geleid worden, zijn zonen G'ds.*" Na het lezen van deze prachtige uitleg is het meteen een stuk duidelijker wat Sha'ul bedoeld heeft in vers 5. Maar zijn zin was nog niet af. In vers 6 gaat hij verder, en ook deze tekst wordt helaas maar al te vaak verkeerd begrepen, want velen zien hierin het definitieve einde van de Tora voor de nieuwtestamentische gelovigen.

Vers 6: "maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar, die ons gevangen hield, zodat wij dienen in de nieuwe staat des Geestes en niet in de oude staat der letter."

Van de wet ontslagen? Welke wet? De Tora? Nee. Dat wordt weliswaar over het algemeen zo begrepen en geïnterpreteerd, maar wij hebben zojuist bij het bestuderen van de vorige twee verzen geconcludeerd dat wij vóór onze bekering gebonden waren aan de wet der zonde die tot doel heeft de mens ertoe aan te zetten om G'ds wet af te wijzen of in elk geval te overtreden en dus te zondigen, want volgens יְיָ וְיִרְחֹן אֵלֶיךָ [1 Johannes] 3:4 is zonde namelijk niets anders dan het overtreden van de Tora. Lees het maar in Het Boek: "**Wie zondigt, overtreedt de Wet van G'd, want elke zonde is een overtreding van die Wet**". Het overtreden van G'ds Wet is dus de bijbelse definitie voor het woord 'zonde', wat ook goed naar voren komt in de Willibrordus-Vertaling: "**Wie zonde doet, overtreedt G'ds Wet, want de zonde is G'ds Wet overtreden**" alsook in de Leidse Vertaling: "**Ieder die zonde bedrijft overtreedt ook de Wet; want de zonde is de wetsovertreding**". Ook de NBG-vertaling die waarschijnlijk door de meesten van u wordt gebruikt, leert ons in dit vers: "**Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid**". Als het overtreden van de Tora de zonde is, dan lijkt het mij niet meer dan logisch dat de Tora niet de wet is waarvan wij thans ontslagen zijn, want dan zou de zonde in ons immers ongelimiteerd zijn gang kunnen gaan. Neen, wij hebben zojuist zwart op wit kunnen lezen dat Sha'ul het in dit verband tot drie keer aan toe had over de wet der zonde. Wat hij in vers 6 bedoelt is, dat wij thans ontslagen zijn van de wet der zonde, die ons gevangen hield. De Tora daarentegen houdt niemand gevangen, want volgens יַעֲקֹב [Jacobus] 1:25 is de Tora juist de "Wet der vrijheid". Met de wet der zonde die ons gevangen hield, rebelleerden wij tegen de Tora. Het is een geestelijke strijd, maar ook de oplossing van dit probleem is geestelijk, want door G'ds Geest in ons binnenste toe te laten kunnen wij over de wet der zonde zegevieren die de opstand veroorzaakt. Dan dienen wij in de nieuwe staat des Geestes en niet in de oude staat van het rebelleren tegen Zijn Word. Wij zijn dus niet van de Tora ontslagen, maar van de wet der zonde omdat wij nu niet meer onderworpen zijn aan haar heerschappij. Natuurlijk blijft zij wel steeds proberen een invloed op ons uit te oefenen zolang wij als mensen van vlees en bloed in deze onvolmaakte wereld leven, en soms lukt het haar ook wel, maar wij zijn niet meer aan haar onderworpen en zij houdt ons niet meer gevangen als Ruach haQodesh [de Heilige Geest] in ons woont. Maar wat wordt er nou bedoeld met de oude staat der letter? Dat slaat toch wel op de Tora of niet soms? Ja, dat heeft wel degelijk met de Tora te maken, maar als Sha'ul schrijft dat wij nu niet meer in de oude staat der letter verkeren dan wil dat nog niet zeggen dat de Tora voor ons niet meer van toepassing zou zijn. Wij zijn immers niet van de Tora ontslagen, want dat is een altoosdurende inzetting. Natuurlijk behoren ook wij als messiasbelijdende gelovigen, of zelfs juist als gelovigen die de Mashiach kennen en

belijden te leven binnen het raamwerk van de Tora en G'ds geboden en inzettingen in acht nemen en door de kracht van de Heilige Geest doen wat G'd behaagt. G'ds geboden en inzettingen zijn niet veranderd, want wat toen verboden was is nu nog steeds verboden en wat Adonai ons toen opgedragen heeft om te doen, dat verwacht Hij van ons nog steeds. Daarin is niets veranderd. Wat veranderd is, is dus niet de Tora, maar onze houding ten opzichte van de Tora. Vroeger gebruikten wij de Tora op een verkeerde manier, althans degenen onder ons die een Joodse achtergrond hebben, en probeerden onze rechtvaardiging te verdienen door haar te gehoorzamen en daar zelfs door allerlei rabbijnse regels en wetjes nog een schepje bovenop te doen. Nu we echter in Yeshua haMashiach geloven en Ruach haQodesh hebben ontvangen vertrouwen we niet langer op onze eigen inspanningen, maar op het volbrachte werk van onze Go'el, onze Verlosser. Nu gehoorzamen wij G'ds geboden en inzettingen niet meer uit angst voor Zijn straf, maar omdat wij Hem liefhebben en Hem willen behagen. Niet meer uit traditie, maar uit overtuiging. Niet omdat de Joodse gemeenschap het van ons verwacht, maar omdat onze Bruidegom het van Zijn bruid verwacht. Dat is een hele andere uitgangspunt. Sha'ul zegt dus niet dat wij de inzettingen van de Tora niet meer hoeven na te komen. Neen, dat moeten we nog steeds. Ook hij zelf bleef tot aan zijn dood een toragetrouwe rabbijn. Maar wat hij hier wil zeggen is dat er een verandering is gekomen in onze motivatie, onze beweegredenen om de Tora daadwerkelijk letterlijk te gehoorzamen. Onze houding ten opzichte van de Tora veranderd door het besef dat wij onze behoudenis uitsluitend van Adonai kunnen verwachten en niet van onze eigen inspanningen, maar ook uit liefde en dankbaarheid voor het grote offer dat Yeshua voor ons gebracht heeft op die heuvel even buiten Yerushalayim. Deze veranderde houding tot de Tora noemt Sha'ul het dienen in de nieuwe staat des Geestes in plaats van in de oude staat der letter. De oude staat der letter is: gij zult en gij zult niet, maar de nieuwe orde van de Geest is: jij wilt en jij wilt niet! Ziet u het verschil? Dit verschil is het nieuwe levensbeginsel in ons hart.

Vers 7-8: “Wat zullen wij dan zeggen? Is de Tora zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de Tora; immers, ook van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben, indien de Tora niet zeide: Lo tach'mod - gij zult niet begeren. Maar uitgaande van het gebod, wekte de zonde in mij allerlei begeerlijkheid op; want zonder Tora is de zonde dood.”

Nu richt Sha'ul zich rechtstreeks op de Tora. Hij wijst de gedachte dat de Tora zonde is, haastig en radicaal van de hand. Alleen het idee al geeft hem als orthodoxe rabbijn de koude rillingen. Hij roept het uit: **חַס וְחַלִּילָהּ** Chas v'chalila! - G'd beware! Ofwel: Volstrekt niet! Hoe kan men het in het hoofd halen om zoiets te veronderstellen? De zonde was er immers al lang vóórdat de Tora aan Moshe gegeven was. Maar door de geboden en inzettingen van de Tora die Adonai door Zijn Ruach haQodesh in onze harten gegrift heeft, werd wel duidelijk dat wij allen zondaars zijn. Zeg nu niet dat u nu na uw bekering geen zonde meer pleegt, want dan houdt u niet alleen ons, maar ook uzelf en wat erger is, de Eeuwige voor de gek met alle gevolgen van dien. Kijk maar wat er geschreven staat in **אֵלֶּף יוֹחָנָן** Yochanan alef [1 Johannes] 1:8-10. Het is een ernstige waarschuwing aan de gelovigen van alle eeuwen: “Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar en zijn woord is in ons niet.” Wees dus ook daarin eerlijk tegen elkaar en tegen G'd. Zolang christenen de Tora negeren en Zijn geboden en inzettingen niet bestuderen, zullen zij zich van geen kwaad bewust zijn en in zonde blijven leven. Daarom is het zo belangrijk om elke week de Parasha volgens het leesrooster samen met elkaar te lezen en te overpeinzen. Als wij de Tora aandachtig doornemen en onze hemelse Vader vragen om ons door Ruach haQodesh [de Heilige Geest] wijsheid en inzicht daarvoor te geven, dan komt de oorzaak van alle ellende en tekortkomingen eerst goed aan het licht en wordt heel duidelijk wat er scheef zit in onze verhouding tot Adonai. Daarom is de Tora voor ons van onschatbare waarde, want zij geeft ons enerzijds de kennis van G'ds wil en openbaart ons de diepte van onze zonden, maar zij leidt ons ook naar rechtvaardiging in Yeshua, want er staat geschreven: “*Is de Tora dan in strijd met de beloften G'ds? Volstrekt niet! Want indien er een wet gegeven was, die levend kon maken, dan zou inderdaad uit een wet de gerechtigheid voortgekomen zijn. Neen, de Schrift heeft alles besloten onder de zonde, opdat ten gevolge van het geloof in Yeshua haMashiach de belofte*

het deel zou worden van hen, die geloven.” (Galaten 3:21 en 22). We gaan nu snel verder met het lezen van de laatste drie verzen in dit eerste deel van deze bijbelstudie over Romeinen 7.

Vers 9-11: “Ik heb eertijds geleefd zonder Tora; toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven, en het gebod dat ten leven moest leiden, bleek voor mij juist ten dode te zijn; want de zonde heeft uitgaande van het gebod, mij misleid en door middel daarvan gedood.”

Sha’ul schrijft hier, dat hij eertijds geleefd heeft zonder Tora. Hoe kan dat? Hij was toch zelf een wetgeleerde? Hij behoorde tot de geestelijke elite in Israël en kende elk woord van de Tora uit zijn hoofd. Hoe kan hij als Farizeeër nu zeggen dat hij zonder Tora geleefd heeft? Wel, ook nu in onze huidige tijd worden toragetrouwe messiasbelijdende Joden in Israël en daarbuiten bijna dagelijks geconfronteerd met ultra-orthodoxe chassidische Joden, die de Talmud, de Kabbala en alle rabbijnse geboden, wetten en inzettingen uit hun hoofd weten en de Tora in hoog tempo kunnen lajenen in de sjoel, zonder de ware essentie van de Tora begrepen te hebben. Ik zal u een klein voorbeeld noemen. Het verbod om vlees in combinatie met melk te nuttigen vinden wij weliswaar terug in de Talmud, maar niet in de Tora. In de Tora daarentegen lezen wij wel, dat Avraham aan zijn drie gasten vlees met melk voorschotelde, die vervolgens het vlees aten en de melk dronken. Een van de gasten was de Eeuwige zelf! Waarom zien wij dat en zij niet? Dat orthodoxe Joden de Tora kennen wil nog niet zeggen dat ze de Tora ook echt naleven. Ik twijfel overigens niet aan hun oprechte bedoelingen, want zij denken namelijk in hun belevingswereld oprecht dat zij inderdaad de Tora naleven, want de rabbijnen hebben het netwerk van hun regels zodanig met die der Tora verstrengeld dat zij voor hen een eenheid vormen. Ook Sha’ul volgde dit orthodoxe denkpatroon. Matthew Henry schrijft (deze keer wel terecht) in zijn commentaar op dit vers: *“Ofschoon onderwezen aan de voeten van Gamaliël, een leraar der wet; ofschoon zelf een groot geleerde in de wet zijnde en een van haar nauwgezetste nalevers en ijverigste voorvechters, was Paulus toch zonder de wet. Hij had de letter van de wet, maar niet haar geestelijke bedoeling; de schil, maar niet de kern. Hij had de wet in zijn hand en in zijn hoofd; maar hij had haar niet in zijn hart; hij had haar kennis, maar niet haar kracht.”* Wat leren wij uit de verzen 9 tot en met 11? Dat degenen die zich aan het verbod houden om vlees en melk te combineren de rabbijnse voorschriften stipt nakomen, maar de Tora daarbij naast zich neerleggen. Wij als volgelingen van Yeshua hebben echter van Hem zelf geleerd om G’d meer te gehoorzamen dan de mensen, en daarom onderhouden wij de Tora.

Vers 12: “Zo is dan de Tora heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.”

Sha’ul heeft de voorgaande vijf verzen aan besteed om duidelijk te maken dat de Tora op zich niet onvolmaakt is, maar dat de mensen er op een verkeerde manier mee omgaan. Hij schrijft dit omdat hij zich er blijkbaar van bewust is dat hij wellicht verkeerd begrepen kon worden alsof hij aanmerkingen op de Tora gemaakt had en om dit te voorkomen toont hij uit zijn eigen ondervinding de grote voortreffelijkheid en nuttigheid van de Tora aan, niet als wet maar als gids. Hij legt uit hoe groot en geestelijk de Tora is en welke goede ervaringen hijzelf ermee gemaakt heeft. Zij is zijn beste leermeester. Ik wil afsluiten met een prachtig commentaar van Henry: *“Wetten zijn zoals de wetgevers zijn. G’d, de grote wetgever, is heilig, rechtvaardig en goed; dus moet Zijn wet het noodzakelijk ook zijn. Haar inhoud is heilig, zij beveelt heiligheid en spoort tot heiligheid aan; zij is heilig, want zij is overeenkomstig de heilige wil van G’d, die de oorsprong van alle heiligheid is. Zij is rechtvaardig, want zij is in overeenstemming met de regels van rechtvaardigheid. Zij is goed in haar bedoelingen: zij werd gegeven ten goede van de mensheid, ter bewaring van vrede en orde in de wereld.”* Hier kan ik alleen maar “Amen!” op zeggen en de woorden van Sha’ul vanuit het diepst van mijn hart herhalen: *“Zo is dan de Tora heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed!”*

Werner Stauder